

[Hauch.]

Endelig skal jeg sige til de to ærede Medlemmer Hr. Korsgaard og Hr. Oluf Johansen, at de var saa venlige straks at antyde — jeg synes for Resten, at Ministeren skulde have ydet større Tak derfor, end han gjorde —, at de havde besluttet sig til at spise Maden ved tredie Behandling. Jeg synes, at de to ærede Medlemmer kunde have forskaanet sig selv for at have Kneb og at gøre det saa besværligt at spise den Mad, som de alligevel har besluttet sig til at tage.

Jeg vil anbefale, at vi gennemfører dette Lovforslag og gennemfører det nu.

Ordføreren (Nielsen-Man): Til det ærede Medlem Hr. Oluf Johansen vil jeg gerne sige, at jeg har sandelig ikke sagt, at hvis der ikke var gaaet en Forhistorie forud, havde jeg slet ingen Bemærkninger gjort. Der findes virkelig et Materiale, som jeg synes naturligt hører hjemme i Ordførerens Udtalelser ved anden Behandling. Men naar man har bedt Udvalgets Ordfører om at lade være med at berøre dette Materiale, og naar Mindretallet har været med til at lægge Baand paa Udvalgets Ordfører, synes jeg ikke, at det er rigtigt — og det er det, jeg har gjort opmærksom paa —, at Mindretallet saa ud fra sine Synspunkter benytter samme Materiale.

Indenrigsministeren (Kjær): Skulde jeg, som det ærede Medlem Hr. Hauch antydede, skyldte noget i Retning af Tak, saa bringer jeg den herved, og saa haaber jeg, at Forsømmelsen er oprettet.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Korsgaard sige, at den Plads, der her er Tale om, ligger ikke Syd for Brønderslev By, altsaa ud til Vildmosen, den ligger Nord for Brønderslev. Der er, jeg havde nær sagt desværre, ikke fra Pladsen Udsigt til Vildmosen; det vilde have været en Fordel mere, om det havde været Tilfældet. Vildmosen er nemlig et særdeles skønt Areal, men det kan man maaske ikke forstaa, naar man er fra Thy.

Det ærede Medlem spurgte, hvorfor man ikke vilde tage det Hensyn til Patienterne at bygge Hospitalet lige klos op ad — for det maa jo være det, der er Meningen — et Centralsygehus. Hvis det ærede Medlem har overværet denne Sags første Behandling, vil det ærede Medlem have hørt mange gode Grunde for, at det ikke er nødvendigt, at Centralsygehuset selv paa Steder som Viborg og Aarhus, hvor der findes saadanne Sygehuse klos op ad Sindssygehospitalerne, bruges i meget ringe Grad. Selv denne Af-

stand, der her er Tale om, betyder jo ingenting.

Videre er der Spørgsmaalet om de store Byer — ja, jeg gør opmærksom paa, at Sindssygehospitalerne i Nykøbing Sj., Oringe, Vester Vedsted, Augustenborg og Middelfart alle ligger ved smaa Byer, og der har mig bekendt ikke været nogen Art af Vanskeligheder ved at skaffe Personale til dem, skønt der ikke findes noget Gymnasium paa de Steder.

Hvad angaar de trafikale Forhold, kunde jeg godt komme ind paa en lang Historie om dem, men jeg skal spare Tingets ærede Medlemmer for det, men at de er mindst lige saa gode for Brønderslev, Jernbaner og Rutebil i Forening, som de er andre Steder, det er givet.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Johansen fremkom med en Udtalelse, som er nævnt nogle Gange her. Sagen er ikke undersøgt, siger han. Er det nu rigtigt? Hvornaar er en Sag undersøgt? Jeg vil gerne spørge: Er det ikke saadan, at Kommissionen, der udelukkende bestod af sagkyndige paa de forskellige Omraader, igennem et langt, saare dygtigt Kommissionsarbejde undersøgte alle Forhold paa det nøjeste? Det var endogsaa saadan, at de, da de Grunde, de havde faaet anvist i Hjørring, ikke duede, sagde: Har I ikke nogle andre, og saa kom de med nogle andre, som heller ikke duede. Jeg nævner ikke dette for at sige noget om Hjørring, men for at fastslaa, at man har gjort Arbejdet med stor Grundighed. Derefter gik Sagen til Folketinget, som havde den ca. et halvt Aar, og Udvalget der, som vel ikke kan betegnes som Sinker i nogen Henseende, arbejdede med den og gjorde sig den Ulejlighed at rejse op og se paa Forholdene. Derefter drøftede de langt og længe, hvilket Resultat de skulde komme til, og saa kom de med det Resultat, som foreligger her. Jeg tror ikke, man kan staa sig ved efter alt dette at sige, at Sagen ikke er undersøgt.

Endelig er der Spørgsmaalet om de 6 Mill. Kr. Jeg har det Indtryk — jeg skal naturligvis ikke røbe noget fra Udvalgs-mødet —, at Udvalgets Medlemmer ikke havde noget imod at faa disse 6 Mill. Kr. nævnt, og jeg for min Part havde det egentlig heller ikke. Det var nærmest en Slags Hensynsfuldhed, hvad Udvalgets ærede Medlemmer vil kunne bekræfte, naar jeg henstillede, at man holdt sig fra det. Men nu, da Tallet er kommet frem, synes jeg egentlig, Verden skulde have disse Ting at glæde sig over. Typisk er f. Eks. Paastanden om, at det vil være nødvendigt at lægge en ny Vej